

מסורת הש"ס

(א) וְלִי מִנְחָה... (ב) וְלִי מִנְחָה... (ג) וְלִי מִנְחָה... (ד) וְלִי מִנְחָה... (ה) וְלִי מִנְחָה... (ו) וְלִי מִנְחָה... (ז) וְלִי מִנְחָה... (ח) וְלִי מִנְחָה... (ט) וְלִי מִנְחָה... (י) וְלִי מִנְחָה...

תורה אור השלם

- 1. שבע ימי יסוד... 2. והיו הדברים האלה... 3. והימים האלה הקרים... 4. וביום השמיני ימול... 5. והנה הנהגה על... 6. ואת תורת ה' ואת... 7. כל המשפט אשר...

גליון הש"ס

תום ד"ה ולא טובל... וכן גם צ"ה שבינה... לאחריה ע"י מניח דף כג... ע"א תום ד"ה עשאלה... בא"ח ד"ה לפני ההוא...

הגרות ה"ח

(א) נ"ה לא מני טעלה... משרום דכתיב כל... (ב) תום ד"ה ולא טובל... וכן הו' והזנה ועמל מני... טובליון כדכתיב ביום... הכפורים ר' יוסף אומר:

מוסף רש"י

ולשונות ביום. וכן לנג... שזיו ועוקין מימי יתום יום... וללה (ע"ל ד.ד.)

הקורא למפרע פרק שני מגילה

ב.

לעולם ר' יהודה. ואפי' לתחילה מכשיר וממני רבי יוסי היא ואפי' ליעבד לא: והא"ל. דתורם לתחילה ר' יהודה: והא"ל. דזרעהו"ז: דרביה. משמו של ר' אלעזר בן עזריה אמרה שצריך להשמיע והא"ל לישנא משמע לתחילה אבל ליעבד לראשונה עיני האל פוגמת דר' יהודה דלמכר ר"מ: אפי' סימא ר' יהודה. דלמכר בק"ש יא"ל ליעבד אין לתחילה לא וממני נמי לתחילה הוא דפסלה למכר ור' יהודה היא ויך דזככת המון נמי ר' יהודה היא ודקשיא לך הן דיהודה צריה דר' שמעון בן פזי מני לא ר' יהודה ולא ר' יוסי ר"מ היא דמכר לתחילה: מן המסיר. ר' יהודה שקריה לפניו הוא הממיר את הקטן ואין לך להציא ראייה ממנו שהרי רביס חולקין עליו: ברתנ"ג ולא טובלון. משיגיע שזיעי

ולא טובליון ולא מו"זין אלא ביום. קשיא דהתנן בזמנת פרה פרע (פ"ב משנה ב') אין טובליון האזוב צלילה ומזין ביום אבל הוא עצמו טובל צלילה ומזין עליו ביום והכא אמרינן דצריך לטבול ביום ופ"ת דשמי טבילות זו אחת לפני ההוא כדי לקבל ההוא והוא היא צלילה כדתיב בזמנת יצמות (דף מו: ז) ואחת לאחר ההוא והיינו היא דכתיבא בקרא והיא היא היא ציממא והכי נמי משמע פ"ב דכריתות (דף ע. ז) דאיכא טבילה לפני ההוא דקאמרינן מה אבותיכם ולא נכנסו לצריה אלא צמילה ועצילה והרצאת דמים והרצאת דמים נפקא לן מויזרוק את הדם וטבילה נפקא לן משום דגמירי דאין ההוא צלילה לפניו כדי לקבל ההוא והוא פרה צמקוס אותה הוא עומדת ואם כן צריך טבילה לפניה ו גם צריך טבילה לאחריה דהא בספרי קמני שאם הקדים טבילה לראש לא עשה ולא כלום אלמא שיש טבילה לאחר ההוא כדמשמע תם ואחת קודם ההוא כדמשמע בזכריות וזכמה מקומות בגמרתנו שמוכר טבילה לפני ההוא ומ"מ קשה הכא צלילה כדפרישית ואי צי טבילה דלפני ההוא כדמשמע

לעולם ר' יהודה ואפי' בכתחילה ולא קשיא הא דידיה הא דרביה דתניא ר' יהודה אומר משום ר"א בן עזריה הקורא את שמע צריך שישמיע לאזנו שנאמר ושמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד השמע לאונך מה שאתה מוציא מפ"ך ר"מ אומר אשר אנכי מצוך היום על לבבך אחר כוננת הלב הן הן הדברים השתא דאתית להכי אפילו תימא רבי יהודה כרביה סבירא ליה והא דתני יהודה בריה דר' שמעון בן פזי ר"מ היא: ר' יהודה מכשיר בקמון: (ד) (רתניא) א"ר יהודה קמן הייתי וקריתיה למעלה מרבי טרפון וזקנים בלוד אמרו לו אין מביאין ראייה מן הקמן תניא אמר רבי ז' קמן הייתי וקריתיה למעלה מרבי יהודה אמרו לו אין מביאין ראייה מן הקמן חדא ועוד קאמרו ליה חדא דקמן היית ועוד אפילו גדול היית אין מביאין ראייה מן המתיר: מתנ"ג אין קורין את המגילה ולא מלין ולא טובליון ולא מו"זין וכן שומרת יום כנגד יום לא תמבול עד שתנין החמה וכולן שעשו משעלה עמוד השחר כשר: ג' מנלן דאמר קרא והימים האלה נזכרים ונעשים ביום אין בלילה לא לימא תיהו תיובתא דר' יהושע בן לוי דאמר ריב"ל חייב אדם לקרות את המגילה בלילה ולשנותה ביום כי קתני אדיום: ולא מלין וכו': דכתיב ובוים השמיני ימול: ולא טובליון ולא מו"זין וכו': דכתיב והוזה השחר על המזמא [וגו'] ביום השביעי ואיתקש מביילה להויה: וכן שומרת יום כנגד יום לא תמבול עד שתנין החמה וכו': פשיטא מ"ש שומרת יום כנגד יום מכל חייבי טבילות איצטרך סלקא דעתך אמינא תיהו כראיה ראשונה של זב וראיה ראשונה של זב איתקש לבעל קרי דכתיב ואת תורת ה' ואת אשר תצא ממנו שכבת זרע מה בעל קרי טובל ביום האי נמי לימבול ביזמיה והא ביממא לא מצי מבילה (ה) דכתיב כל ימי זובה כמשכב נדתה יהיה לה בליליא מיהת ליעביד מקצת שימור ויתשבול קמ"ל כיון דבעיא ספירה ספירה

טבילה לפניו כדי לקבל ההוא והוא פרה צמקוס אותה הוא עומדת ואם כן צריך טבילה לפניה ו גם צריך טבילה לאחריה דהא בספרי קמני שאם הקדים טבילה לראש לא עשה ולא כלום אלמא שיש טבילה לאחר ההוא כדמשמע תם ואחת קודם ההוא כדמשמע בזכריות וזכמה מקומות בגמרתנו שמוכר טבילה לפני ההוא ומ"מ קשה הכא צלילה כדפרישית ואי צי טבילה דלפני ההוא כדמשמע ליעבד לא טובלון. משיגיע שזיעי שפיעטא דמותא לטבול כול עת שירצה וגם רש"י פירש כן דמשעבר היום מותר לטבול צלילה לך נראה כפירוש ריב"א דהכא מיירי טבילות אזור דהוא ציממא דמתנן בזמנת פרה (פ"ב ע"ז) ולהכי נקט טובליון וא"כ מו"זין וה"כ משמע צירושלמי דמייתי קרא דוטבול והו' למדרש דלמקש טבילה להוא והיינו טבילת אזור (ט) ומייה קשה לר"י דהא אמר צלילה משמך יומא (דף פ"ה) הו' והזנה ועמל מני (ב) טבילתו ציוס ר' יוסי אומר מן המנחה ולמעלה לא יטבול פירוש אחר שהתפלל תפלת המנחה דתפילת נעילה יכול הוא לאומרה צלילה ופשיטא דהיינו ציוס שלאחר הצלילה דאי לפני ההוא היאך מותר לטבול ציוס הכפורים אי משום דטבילה צומנה מנחה מכל מקום ההוא היא שצות כדאמר פרק אלו דברים הכפורים ו"ל שקיבל ההוא מקטן או צשוג או שעבר והוא: דכתיב ובוים השמיני ימול. קשיא דכפר ר' אליעזר אומר אם לא הציא (שנת דף קכז. וס) דריש האי קרא לומר אפילו בשבת ומזן שמונת ימים דריש ולא צלילה ומיניא תם כוונתיה דרבי יוחנן ו"ל דהכא מייתי הדרשה העשויה יותר כראיית נגעים ו הקשה ה"ר אפרים כיון דמילה אינה צלילה אם כן היא מנחה עשה שהומן גרמא שנגשים פטורות מנחה וא"כ קשיא למה לי צ"פ"ק דקדושין (דף ע"ג. וס) קרא דלומר לומר דלשה אינה חייבת למול מפוק ליה דמנחה עשה שהומן גרמא אלא מפני כונתיה דרבי יוחנן ו"ל דאי לאו אותו הו' אמיינא דהאי דנשים פטורות מנחה עשה שהומן גרמא היכא דליכא כרת דומיא דמנחה ושמה והקלה דלית בהו כרת ומנייהו ממשעינן נשים אבל מילה שיש בה כרת ונכרתה עליה שלש עשרה צרימות הוה אמיינא דמחייב בהו נשים למול את צנייהו קמ"ל אותו דלא אי נמי למילה שלא צומנה וכמאן דלמכר (ז) דנהיגין בין ציוס בין צלילה (ז):

מאי שנת שומרת יום כנגד יום וכו'. אי ולא טובליון דלעיל מיירי צטבילת אדם אחי שפיר דבעי מאי שנת שזכיר צפני עצמה אבל אי איירי צטבילת אזור צריך לפרש הכי מאי שנת שזכיר שומרת יום לומר שהיא ציוס מכל שאר חייבי טבילות: ספירה

שומרת יום כנגד יום כגון שראתה ב"א יום שבין נדה לנידה שהן ימי זובה. הדין לישוב שלא תגע בדבר ולא תטהר למחר יום כולו] ואם לא ראתה בו דם טובלת ביום שלישי (א) לראייתה משנתין חממה וטהורה אבל קודם שנתן חממה ביום, נידה ויולדת טבילתן ביום, נידה שטובר אחר זמנה, פירשה אחר שבטע ימים לנידה דאורייתא או (אחריו) שבעה נקיים (ב) וכוללת בין ביום בין בלילה. דרש ר' חייא בר אבא לצוריא, נידה שטובר זמנה טבילת אפילו ביום. תמן אמרו אפילו עובר זמנה לא. מפני כונתיה דרבי יוחנן ו"ל דהא משה משל בנות דבנותיו ראוה טובלת ביום ואמר כדבריהם. נידה שנגאסה וטבלה ר' שמי בשם רב טהורה לביתה וטמאה לטהרות. ר' אלעזר משום ר' חנינא טמאה בין לביתה בין לטהרות, שנאמר וכבש שנית וטהר, מה הראשונה לדיעת שנאמר וצוה הכהן וכבסו, אף שנייה לדיעת.

עין משפט גר מצוה

לו א טו"ע"א א"ח סימן מפרש ע"פ: לו ב מ"י פ"א מלכות מלה הלכה ח סנה עשין כח טו"ע"א י"ד סי' רכס ע"פ: לו ג מ"י פ"א מלכות מקולות הלכה ו סנה עשין רמת: לו ד מ"י פ"א מל' פרה אלוהה הלכה א סנה עשין רגל: לו ה מ"י פ"א מלכות סמ"ק צילה הלכה ט סנה לאוין ק"א ועשין רמז טור י"ד סימן קפג:

רבינו חננאל

ופריקין לעולם תרווייהו ר' יהודה היא והא דתני חרש תורם לבתחילה ודמתינין דידיה, דאוקימנא דאיבעד הוא דתני ואם בריך יצא תני לה ר' יהודה שמייה דרביה. דתניא ר' יהודה אומר משום ר' אלעזר בן עזריה הקורא את שמע צריך שישמיע לאזנו שנאמר ושמע ישראל השמע לאונך לתחילה מה שאחר מוצא מפ"ך ר' מאיר אומר כשהוא אומר לבבך, אחר כוננת הלב הן הן הדברים, כלומר אין צריך להשמיע ואפילו לא הוציא הדברים מפ"י אלא בריך לבו יצא. והדר אוקימנא דמתינין ר' יהודה לתחילה לא יקרא החרש ואיבעד אם קרא יצא. וכן אם בריך בלבו לתחילה לא יצא. אבל בדיעבד יצא. והא דתני חרש תורם לבתחילה ר' מאיר היא. ונצא אבר ר' קטן הייתי וקריתיה מביאין ראייה מן המתיר. וקיימא לן כלישנא בתרא דרב יוסף דאמר (ברכות טו. ב) מחלוקת בקריית שמע אבל בשאר מצוות דברי הכל יצא. ואמר רב חסדא אבר ר' שילא הלכתא כו' יהודה. ועוד אמר הלכתא כו' יהודה שאמר משום ר' אליעזר בן עזריה. הילכך לתחילה לא אוקימין חרש מדרב ואינו שומע להפסד על שמו ולכרך ברכת המזון ואי עבד שפיר דמי. ירושלמי ר' יוסי אומר כתיב והזנת למצותיו, השמיע לאונך מה שאחר מוצא מפ"ך. בר פפא אבר צריך לקרותה בפני הנשים והתקנים שהן אף היו בספק נפשות. (מתנ"ג) אין קורין את המגילה אלא ביום, שנאמר והימים האלה נזכרים ועשים וגו', ביום ולא בלילה. והני מילי בקריאה של יום, כדקתני ולשנותה ביום. ולא מוחלין, דכתיב ובוים השמיני ימול. ולא טובליון ולא מו"זין, דכתיב והוזה השחר על המזמא ביום השביעי ואיתקש טבילה להואה ורחץ. אלו כולן וכן

(א) ע"י מה ע"כ. ונגמשה טבלה ביום שאלמחי כו' ו"ע.